

landsche kerk, tot dusverre in. Er zijn in het o, die nog wel ten, maar waar den aan de Ge- en sprake is, vaak de ethi- end of is het wostender op- vormde Kerk in den naam Gere- als zelf-misleid- n predikant reerde bejide-

te geldt dit de Gerefor- ngarije en 141.0 van de Hou- erk ongetwijfeld istische element. rne en bezield Zijn benoeming atiek geeft goede redikanten dezer zullen worden npathie, die ons ze Hongaarsche n ogenblik het t feit, dat deze geen voldoende redikanten wer-

anten uit zulke nnen we daarom n. Wil zulk een d in ons land taal machtig is, Noord bedienen, g, dat hij daartoe in vier ressort om ook in onze De Classis kan colloquium doc- nstellen naar de En de Kerken, odigen, hebben waarborg. Maar lzoek meenen aan zulke predi-

in Ds. Sikkel.

ikkel viel tijdens ad. Zelfs ver- e bericht van ij wederkeerde land. Maar nu wat werd, is het t, ook in ons re waardeering tens van dezen hristus.

n van rijke en : Dienaren des : die gave ont- : Woord te ont- van het meest onken charisma een bezielende, zijn woord uit, is als altijd frisch; in de openba- prikkelen in de spreken iets van last Gods, dien brengen.

t hij zijn arbeid met het hem te midden van eid nog tijd te : wijden aan de ciale quaesties, etische werken, anken, aan het al dezen veel- altoos in zijn iet, geniaals, zel, deed geen

heel het leven it maakte, dat a ontmoette en stelden, dat hij is gaan behoer- erschijning liet ran den ouder- isch, ook toen ziju krachten ar en bezieling Classis Amster- pleidooi te nzer belijdenis. leze rijke gaven we Ds. Sikkel zijn hart aan zooveel bezie- gonden predikant idden van den op zijn trouw reformatische and ten zegen. n te 's Graven- teeds voortge- rondslog. Het rformanda was baar vasthou- de waarheid ken tot steeds

r trouwe leids- gegaan. Ploos ighenaar, than- ings de rij der len we te meer, ken was. Mogt at allengs hun l trouw en ijver les Heeren.

H. H. K.

Terzart'.

d nieuws over ngarije melden. an stuk. Ook

voor den groei van een nieuw tijdschrift zijn de omstandigheden in Hongarije thans natuurlijk niet gunstig. Maar overigens is ons pleegkind gezond en stevig en goed gespierd! Een echte kleine *isus de Calvin*, die, hoewel nog met kleine stapjes, trouw de voetstappen van zijn grooten Hollandschen peetvader — onze eigen »Heraut!« — volgen blijft.

Iedere week zendt de redacteur, Prof. Dr. Sebestyén (in Boedapest, bij de »Hongaarsche Heraut«). En al ben ik de Hongaarsche taal niet genoeg machtig, om den geheelen inhoud te kunnen beoordeelen, toch zie ik, dat heel ons Hollandsche Gereformeerde leven in de »Hongaarsche Heraut« nagist. Ons wetenschappelijk, kerkelijk, politiek en sociaal leven, onze mannen en vrouwen van beteekenis, alles krijgt een beurt. En telkens zie ik bekende namen, versierd met de nodige Hongaarsche achtervoegsels (de Hongaar plakt al wat hij over iemand zeggen wil achter zijn naam) in de rubrieken, die de Hongaarsche Calvinisten op de hoogte houden van ons Gereformeerde leven en streven in Holland. En meer dan op de hoogte houden alleen. Die vermeldingen hebben óók ten doel, onze Hongaarschen broeders en zusters in hun ook geestelijk zoo benarde omstandigheden, een hart onder den riem te steken, en er hun gedurig weer op te wijzen tot wat rijken zegen de Gereformeerde beginselen voor land en volk zijn kunnen.

In zijn laatste brief van 21 Aug. j.l. schrijft mij Prof. Sebestyén: »Ik dank u zeer hartelijk voor uwe moeite als secretaresse Comité *Hongaarsche Heraut*: Het is al een overwacht reuzen voor ons werk en pers-actie. Ik las ook de laatste verantwoording van den heer Van Marle Jr. in de *Heraut*. En één naam vond ik bijzonder aardig op de lijst, nl. deze: »enthousiast v. d. *Hong. Heraut* f. 0.75.« Dat is buitengewoon lief te lezen. Zou ik weten, wie hij of zij is, zou zool ik hem of haar beslist schrijven!...»

Prof. Sebestyén denkt er over, uit dankbaarheid voor wat Holland voor zijn *Hongaarsche Heraut* doet, een speciaal Hollandsch nummer uit te geven, »waar dan al de artikelen en stukjes zijn, die dan met het oog op de Hollandsche publiek zijn geschreven. Dit zou tevens een propaganda-schrift van het Gereformeerde Hongarije in Holland wezen. Wij zouden b.v. kortelijk kunnen beschrijven de theologische banden tusschen Holland en Hongarije sinds de Hervorming; dan iets over de richtingen bij ons; dan over onze tegenwoordige toestanden; over den invloed van den oorlog; bolsjewisme; over de ontvangst van uws vade Stone-lectures over het Calvinisme; enz. enz. Vindt u dit goed?«

Ja, ik vind 't best. En heb dit ook aan Prof. Sebestyén geschreven. Want ik twijfel er niet aan, of de broeders en zusters, die zoo mildelijk geholpen hebben, om de *Hongaarsche Heraut* te kunnen doen verschijnen, zullen allen gaarne zulk een Hollandsch nr. van de *Hongaarsche Heraut* willen bezitten.

Ik mag misschien meteen ook eens herhalen, dat het nemen van een abonnement op de *Hongaarsche Heraut* tot niets nut, daar de *Hongaarsche Heraut* in het Hongaarsch verschijnt, en daarom voorwie de taal niet kent, volkomen onbegrijpelijk is. Dit als herhaald antwoord op veler herhaalde aanvragen.

Verder schrijft Prof. Sebestyén nog: »In het algemeen wil ik ook in mijn *Hongaarsche Heraut* een zeer eng verband met Nederland en met de Nederlandsche Gereformeerden en met hun geestelijk leven hebben. Nederland is mijn geestelijk »Vaderland, zeg ik altijd. Mijn weekblad moet dus ook een klein kanaal zijn, waarlangs de Nederlandsche Christelijke Cultuur en de Gereformeerde Theologie naar Hongarije stroomt. Deze proces duurt al jaarhonderden lang. En ofschoon zij misschien nooit er aan hebt gedacht!«, maar het is toch een feit: dat Nederland, behalve Indië, Zuid-Afrika, en Amerika, nog een land heeft en had, die op geestelijk gebied, in velerlei opzichten zijn kolonie was, en die land was en is: Hongarije...»

...De slappe stilte van ons kerkelijk leven is gestoord door de »Hongaarsche Heraut«. De »moderners« zijn machteloos en zonder leiding, zij kunnen en willen voorloepig niets tegen ons doen. Maar de Piëtisten, »Christian Endeavourers«, de N. C. S. V.-ers, al werken tegen mij. Geen wonder. Tot nu toe hebben zij het kerkelijk leven gemonopoliseerd. Niemand was in de »doode« Hongaarsche Gereformeerde Kerk »levend«, alleen diegene, die het stempel van hen ontving. Terwijl zij, als echte réveil-menschen de kerk als kerk hebben geheel verwaarloosd. Het Gereformeerde karakter beteekent bij hen niets, of slechts een algemeen naam zonder inhoud, omdat zij staan »boven« de confessie's.

De officieele leiders staan in het algemeen tegenover mij vriendelijk, omdat zij hebben al ook ingezien, dat de Hongaarsche Gereformeerde Kerk is alleen te redden, indien zij op de oude Gereformeerde lijnen wordt terug gebracht...»

...Met goed hoop zie ik den levensloop van mijn blad, want ik voel 't, dat ik met de hulp des Heeren mijn idealen verwezenlijken zal. Een groot hiërarchis hebben wij van de zware toestanden met de pers. Wij kunnen geen boeken, brochures, enz. uitgeven. Het werk b. v. van Uw Vader: »Het Calvinisme« is al sinds 1 1/2 jaar *ut- verhoofd* en niemand kan 't nieuwuitgeven, want de onkosten doen ongeveer 23—25000 kronen uit. Kan ik ook maar andere boeken en brochures van Dr. Kuyper en Prof. Binckel uitgeven, en de Gereformeerde

literatuur in gang zetten! Ik weet zeker, dat de menschen zouden deze werken, na de slappe melkkost van de Piëtisten, letterlijk verslinden...»

Is er niet iemand, die dit leest, een rijke broeder of zuster, wiens hart en beurs tegelijkertijd opengaan, om de voor den tweeden druk van mijns Vaders »Calvinisme« benodigde f 300 als gift in eens te zenden? Ik wil gaarne op mij nemen het geld in kronen aan Prof. Sebestyén te zenden.

Overigens gelieven vriendelijke gevers en geefsters gaven voor de *Hongaarsche Heraut* bestemd, niet aan mij te zenden, maar aan den penningmeester van het Comité, den heer H. W. van Marle Jr., Vijfendam 2, Amsterdam.

Zoo ontving ik f 2.50 uit Colijnsplaat, en f 141.10 van de Gereformeerde kerken in de Kaapkolonie, welke beide giften ik aan onze penningmeester gezonden heb.

Wie dus regelrecht zijne gave aan den heer van Marle zendt, bespaart mij de moeite van het afhalen en weder verder zenden van het geld.

H. S. S. KUYPER,
Secrètaresse van het Comité voor
De *Hongaarsche Heraut*
's Gravenhage, 20 Sept. 1920.

Reestafel.

Mr. D. P. D. FABIUS, DR. MR. WILLEM VAN DEN BERGH, Drukkerij Wed. G. van Soest, Amsterdam 1920.

Op aantsichting van den heer G. VAN ZEGGELN, hoofd der Christelijke School te RAMSDORP, wiens boekje: WAT GOD DEED MET ZIJN KERK TE VOORTHUIZEN vroeger door mij hier is besproken, is dit jaar te VOORTHUIZEN, waar Dr. VAN DEN BERGH van 1884—1890 predikant is geweest, een tentoonstelling gehouden van allerlei wat op diens leven en werken betrekking had.

Prof. FABIUS, vriend en geestverwant van VAN DEN BERGH, sedert 1868, toen zij beiden in LEIDEN studeerden, met hem bekend en die ook te MONTREUX in 1890, bij zijn sterfbed had gestaan, heeft, daartoe aangezoekt, op den 5en April te VOORTHUIZEN de VAN DEN BERGH-tentoonstelling geopend.

De toespraak bij de gelegenheid gehouden, aangevuld door tal van citaten uit 600 brieven en briefkaarten, door VAN DEN BERGH, gedurende een tijdperk van 18 jaar, aan FABIUS gezonden en in diens Archief bewaard, is daardoor uitgedrukt een geest dat, in druk vastgelegd, niet minder dan 80 bladzijden beslaat.

Ik zou geen kans zien te zeggen tot welk genre dit geschrift, zooals 't hier voor mij ligt, behoort.

»Toespraak« of »Openingswoord« voor een tentoonstelling is het zeker niet, maar een »Persoonsbeschrijving« is het ook niet, want zoo'n Prosopographie bedoelt, zooals de geachte schrijver terecht zegt, »een volledig beeld te geven en mag daarom de schaduwrijken niet geheel voorbijgaan«. Maar al is het dan ook noch »Openingswoord« van de VAN DEN BERGH-tentoonstelling noch »Persoonsbeschrijving« van VAN DEN BERGH wat Mr. FABIUS hier biedt, toch mogen wij, Gereformeerden, hem dankbaar zijn, dat hij met zijn pietet-vol herdenken van wat hij van zijn vriend uit diens woord en schrift en daad had waargenomen, ons VAN DEN BERGH nader heeft gebracht. En wie zou dat beter hebben gekund dan hij, aan wien deze eens schreef: »Gij... zijt toch een der weinigen, misschien slechts de eenige die mij goed kende, al ligt er ook in mijn verleden en gedachtenwereld nog zooveel zondigs verborgen, waarvan ik mij zelf niet altijd genoeg bewust ben«. Ook mij is nu VAN DEN BERGH met dit, »zonder gebreken te vermelden«, pietet-vol herdenken nader gebracht dan zooals hij voor mij stoud met name in de dagen der DOLENTIE, toen, aan de voorstelling, die ik van hem had, zich voor mij de gedachte verbond, — variatie op wat Prof. A. PIERSON schreef in zijn ISRAËL, omtrent EZECHIEL, — »Indien dit Calvinisme heiligen had, zou het een wakkars ontsien voor WILLEM VAN DEN BERGH«. Ik herinner mij nog het gevoel van beklemming dat ik had toen ik eens te VOORTHUIZEN voor hem preekte.

Aan »overzichtelijkheid« zou dit geschrift hebben gewonnen, wanneer de schrijver zijn herinneringen meer naar tijd en plaats had geordend. Wat echter niet verhindert heeft, dat ik na herlezing mocht deelen in de weemoedige maar ook heerlijke genieting, die de auteur bij zijn denken ondervond, »van een zee van licht, een leven uit Gods Woord, zalige geloofs-ervaring, innige teederheid van wandel, rijke uitstraling van een in warme liefde leven omvattend hart.« In Betrekkelijk kort leven, geboren in 1850 en gestorven in 1890, is Dr. VAN DEN BERGH slechts 40 jaar geworden. Maar een leven van »overvloedigen rijkdom«. Ook — en niet minder — geldt dit van den korten tijd, dien hij in het herdersambt verkeeren mochte. Het aanvaarden van het »herdersambt« dunkt mij dan ook een epoché in VAN DEN BERGH's leven, waarmee ik bij het overzicht van Prof. FABIUS' geschrift rekenen kan.

Ik laat er aan voorafgaan die periode welke VAN DEN BERGH zelf »de receptieve« noemde. In FABIUS' geschrift begint zij met het jaar 1868 als WILLEM VAN DEN BERGH te LEIDEN student in de Rechten wordt; eerst later toch wordt hij student in de Theologie. Hij laat er »de werkzaamheden draven, en »lesste er gansch ingetogen; was van stonde aan bekend als van positief-christelijke levensovertuiging en anti-revolutionaire gezindheids«. Onder zijn medestudenten is hij »door velen gezocht; »door ieder geacht; »zelfs wie losbandig leefde voelde voor dezen student ontzag.« Bij groote mate van teederheid tegenover den zondaar, trad hij, ook in het openbaar en dat »met bijzonder betoon van tacte, tegen de zonden op, die toen in de studentenwereld heerste. In verband hiermede wordt herinnerd aan de drie novellen, die hij in de Leidseche Studenten-Almanakken schreef, ELENNE tegen het kaartspel en DONKERKE MARY en MARIE, LA REINE DU BAL tegen de ontucht. Na zijn doctoraat in de Rechten en dat in de Theologie verlaat hij LEIDEN in 1875, waarmee dan de eerste onderperiode van het »receptieve tijdvak« in zijn leven afsluit.

De tweede onder-periode loopt van 1875 tot 1879.
Hoewel nog niet gepromoveerd, treedt hij reeds op in het publieke leven.

Voor het toenmalig Corps der medische-militaire Studenten: MAVORS MEDICATOR, te AMSTERDAM, spreekt hij over de prostitutie. Te 's Gravenhage, waar hij toen woonde, doet hij mee aan het oprichten van een anti-revolutionaire kiesvereeniging. Met Dr. A. KUYPER bekend geworden, schrijft hij, wanneer deze in '76 wegens ernstige krankheid in het Zuiden van FRANKRIJK vertoert en de hoofdredactie van DE STANDAARD voortnamelijk door Jhr. Mr. DE SAVORIN LOHMAN verzorgd wordt, evenals FABIUS artikelen in dit dagblad. Zijn vriend FABIUS, sedert '72 met GROEN VAN PRINSTEREE bekend, introduceert hem in diens woning op den Vijverberg, Zondag 21 Mei '76 staat ze bij Groen's doodsbed. Met Mr. A. W. VAN BREEK CALKON en Jhr. Mr. H. M. J. VAN ASCH VAN WUICK volgen zij, in het rijk van VAN DEN BERGH's Vader, den lijkoet. Ook het gebied der binnenlandsche Zending trekt zijn aandacht en hij houdt Bijbelzendingen en werkt op Zondagsscholen. Als Dr. KUYPER, weer hersteld, terug is, spreekt hij met dezen veel. Diens »naar frisheid en kloekheid dorstende ziele, wordthoogh door hem gewaardeerd.« In Belangrijke plaats in deze »receptieve« periode komt ook toe aan een reis, in '76 ondernomen, naar DUTSCHLAND, waarvan Mr. FABIUS uitvoerig verhaalt en waar de jeugdige VAN DEN BERGH ontmoetingen had met vooraanstaande mannen op het gebied der wetenschap, der politiek en der philanthropie. Inmiddels met Dr. HELDRING bekend geworden, inviteert diens opvolger, Dr. H. PIERSON, hem naar ZETTEN te komen waar hij dan van 78—79 woont. Prof. FABIUS heeft daar zes maanden met hem gewoond. Zij werkten er aan hun dissertatie. Met een over: DE STRIJD TEGEN DE PROSTITUTIE IN NEDERLAND behaalde hij den 29sten Juni 1875 »summa cum laude« den graad van Juris utriusque Doctor, en den 30sten September van 1879, »summa cum laude«, met een over CALVIN EN HET GENADEVERBOND den graad Doctor-Theologiae. Daarmee is de »receptieve«, de eerste hoofdperiode in VAN DEN BERGH's leven afgesloten.

Heeft de eerste elf, de tweede waarin Dr. VAN DEN BERGH vóór alles predikant is, heeft 10 jaar geduurd.

Ook hier weer twee onder-perioden. De eerste loopt van 1879—1884.

VAN DEN BERGH is dan predikant te SCHAARBERGEN, waar hij, na met Mr. PIERSON te zijn getrouwd en op 15 Oct. '79 door zijn schoonzvader Dr. H. PIERSON te zijn bevestigd, op dien-zelfden Zondag met een preek uit Ezechiel 33: 10 en 11 het herdersambt aanvaardt. Prof. FABIUS doet hier uitkomen, dat en hoe den bijkans 30-jarige, de heiligheid van het ambt waar woog en hij zelf daarom »de valsche hooghheid van den predikant weerstond;« dat hij een grondigen afkeer had van zoogenoemde motto-preken; toont aan enkele voorbeelden »de diepe opvatting die zijn prediking kerkte« en deelt iets mede omtrent zijn wijze van preeken. Ook laat hij niet onvermeld, dat de Pastor van SCHAARBERGEN zorgde, dat er een Christelijke School op het dorp kwam en vertelt dan van de wederzijdse sympathie tusschen Dr. VAN DEN BERGH en de Vrije UNIVERSITEIT. Na in de vijf jaren van zijn dienst te SCHAARBERGEN door meer dan 30 Kerken, waaronder van de meest omvangrijke, te zijn geroepen, volgde hij de roeping van VOORTHUIZEN op. Daarmede sluit de eerste onder-periode van het predikants-leven van Dr. VAN BERGH.

De tweede begint dan op 12 Oct. 1884 als Dr. VAN DER BERGH, met een preek uit Ps. 51: 19b en 20, te Voorthuizen de bediening aanvaardt.

»In zijn volle kracht«, zoo schrijft Prof. FABIUS op een der eerste bladzijden, »is hij te VOORTHUIZEN geweest. En in die volle kracht zien wij hem dan optreden, ook in den kerkelijken strijd. Het zijn de dagen der DOLENTIE. Ook in verband met het overlijden zijner echtgenoot op 8 Febr. '84 voelde hij zich, zooals ons hier wordt herinnerd, »naauer aan de bruid van Christus door ons zoo lijfend, en is Ps. 51: 20 zijn bede«. Reeds op den 5en Febr. van 1885 kwam het tot losmaking der Kerk van Voorthuizen uit de synodale banden en straks zette VAN DER BERGH het werk der vrijmaking ook op andere plaatsen van de Veluwe voort. Het trot mij ook hier te lezen, dat hij niet in die vrijmaking der Reformatie, maar slechts het mogelijk worden der Reformatie zag.

Aan het einde van deze periode, in 1889, valt ook Dr. VAN DEN BERGH's benoeming tot hoogleraar in de »praktische vakken« der Theologie aan de Vrije UNIVERSITEIT, vakken in wier onderwijs hij reeds, vroeger als Curator, tijdijk had voorzien. »Maare, schrijft Mr. FABIUS, sober en droef, »voor hij dien leerstoel had beklommen, nam de Heere hem weg«.

Tot de bladzijden waarvan in deze monographie op mij de grootste bekoring is uitgegaan, behooren die laatste waarop de schrijver ons van het geestelijk leven van zijn Intimus verhaalt.

Mogt dit geschrift, naar den wensch van zijn opsteller, ons biddend doen overdenken, wat de Heere met hem, die het ons doet gedenken, te zeggen heeft.

Voor Kinderen.

AAN VRAGERS.
Danklied. — Israël. — Zondagsschool. — Verdeeling. — Geleerd.

En onzer lezers vraagt een kleine toelichting op het volgende vers:

Gelukkig is het land
Dat God den Heer beschermt
Als daer met moord en brand
De Vijand rondom swermt,
End' dat men meent hij sal
't Schier overwinnen al
Dat dan Hij selfs komt tot den val

De Hoeder Israels
Die slaapt noch sluyemt zoet
Hij helpt uyt veel gequels
Sijn volck 't welk was verstroyt
Door 't Spaansche boos getroet
End' deed haar noch dit goet,
Dat self de vijand-loopen moet.

Gedaucht moet zijn de Heer,
De God die zeuwig leeft!
Dat Hij ons 't zijn der eer
Dees overwinnig geeft;
Wat wonder heeft de kracht
Des Heeren al gewracht!
O Heer, Hoe groot is Uwe macht!

Dit vers is, zoo ik meen, uit Valerius en heat: »Gelukkig Vaderland! Het dagteekent uit de stichtingjarig« oorlog, en is een danklied voor een overwinning op de Spanjaarden.

De inhoud behoef mijns inziens weinig verklaring. Daarom alleen enkele opmerkingen. In regel twee moet »den Heer« natuurlijk »de Heer« zijn. Anders zou het land den Heer beschermen. Maar oudtijds nam men het met de naamvalen niet zoo nauw.

Evenzo moet »Hij« in den zevenden regel niet met een hoofletter, wijl het ziet op een mensch.

In den tienden regel beduidt »gequels«: kwelling, moeite.

In regel zeventien »beteekent «t Zijn der«: te Zijner.

In regel twintig zouden wij voor »gewracht« zeggen: gewrocht.

P. W. vraagt:
Hoevel stamhuizen hebben er over het rijk der Tien stammen geregeerd?

Dat is al naar men het neemt. Regeert er slechts één persoon uit een geslacht, dan kan men dit kwalijk een stamhuis noemen. En toch komt dit in de geschiedenis van Israël meer dan eenmaal voor.
Het rijk van Israël bestond van 975 tot 722 voor Christus, en had in dien tijd vorsten uit een tiental geslachten. Jerobam, de stichter, had slechts één opvolger uit zijn geslacht. Evenzoo Baeza die toen kwam. Zimri regeerde maar een week. Van Jehu regeerden nog de meeste nakomelingen, namelijk vier.
Het rijk van Juda bestond van 975 tot 588 vóór Christus. Al zijn koningen waren uit één geslacht dat van David, al was diens rijk ook aanmerkelijk verkleind.

Onlangs vertelde mij een jongen, zoo schrijft S.: »Onze Zondagsschool is voor den winter op Zaterdagmiddag gereset«.

Maar kan dit wel? Het is toch een Zondagsschool!
Een heel kleine jongen klaagde eens, dat hij zoön'n erge hoofdpijn in zijn rug had. Daaraan doet mij denken wat de groote jongen hierboven zei van de Zondagsschool.

Is de verandering blijvend, dan zou het Zaterdagsschool moeten worden. Maar dit zou verwarring geven. De naam »Zondagsschool« is trouwens ook niet gelukkig, al is hij uit den oorsprong der school te verklaren. Het beste zou misschien nog zijn de school bovenbedoeld te noemen *Kinderbijeenkomst* of zoo iets.

In het Oude Testament, zegt H. B., leest men dat het land Kanaän verdeeld was in twaalf stammen. In het Nieuwe Testament wordt van de stammen weinig gesproken, en is het land in velen gedeeld. Hoe is dit te verklaren?

Van de verovering van Kanaän door Josua, 1450 v. Chr., tot den ondergang van Juda, 588 v. Chr., bestond een indeling in stammen. Het rijk Israël hield reeds in 722 v. Christus op te bestaan. Na den terugkeer uit de Babylonische ballingschap kon men om vele redenen de oude indeling in stammen niet meer invoeren. In de plaats kwam min of meer een splitsing in landstroken of gewesten Galilea, Samaria, Judea en het Overjordaansche of Perea.
We geven hier een lijstje van de stammen van Noord tot Zuid, met opgaf van het gewest, waarin zij lagen.

- Noordelijk lagen:
- Aser
 - Naphthali
 - Zebulon
 - Issachar
- In het midden:
- Half Manasse
 - Efraim
 - Juda
 - Dan
 - Simoon
 - Half Manasse
 - Gad
 - Ruben
- Galilea
 - Samaria
 - Judea
 - Over-Jordaansche

Dezelfde schrijft:
Onlangs hoorde ik zeggen: »Hij weet er niet zooveel van als het geleerde varken«. Wat wordt daarmee bedoeld?

Vroeger was het wellicht meer dan thans gewoonte, dat het varken na te zijn geslacht en opengehaakt, naar de slagerswinkel werd vervoerd. Men bond het dier op een ladder of leer en bracht het zoo over. Dat was »het varken op de leer«. Het dier was »geleerd« door de ladder, gelijk een mensch gekleed is door zijn kleed. Alleen wordt het woord »geleerd« hier op een eigenaardige wijze gebruikt. Het dier weet zelf niets van zijn »geleerdheid«.

De uitdrukking ziet dus op iemand, die bijzonder dom is, op het punt, waarover gesproken wordt.

Als de vrager ooit te Heemstede bij Haarlem komt, kan hij daar vinden een herberg, »De geleerde man« geheeten. Het uithangbord vertoont een man, die een leer draagt.

BRIEFWISSELING.

Vijfenzeventig jaar geleden bestond er een Tijdschrift voor de jeugd genaamd *Timotheus*. De schrijver was de bekende predikant J. De Liefde. Het beleefde slechts een half dozijn jaren.

Vijftig jaar later kwam het tegenwoordig Tijdschrift *Timotheus*, wel bekend, dat echter veel groeter is dan het oude. Redacteur is de heer J. N. Voorhoeve, Den Haag.

HOOGENIEK.

Gemengd Nieuws.

In de *Kf. Kirckenstg.* lezen wij het volgende: »Wij Duitchers zijn ontvangers van almoeren geworden. Het is smartelijk, maar waar. Komt onze trots daartegen op? Zullen wij de gave des lands verwerpen, wier tanks en wier swermen vliegma-chines de laatste rest van onzen weerstand hebben gebroken? Zullen we afstand doen van de voeding onder ondervode kinderen en van onze vrouwen die moeder moeten worden? Zullen wij ben bijvalen, die zeggen: »Ik leer mijne kinderen den haat en niets dan den haat, tot wij den smaad van ons vaderland op onze vijanden gewroken hebben?«
»Milliarden na milliarden gaan uit onze handen in die der vijanden over, en dan worden eenige duizenden kinderen, die op het punt zijn van te verhongeren, door hen gepijnsigd, die ons in dit ongeluk gestort hebben«. Zulke opwellingen van het gevoel zijn te verstaan, maar zij moeten ons niet tot onbedachte oordeelvellingen verleiden, die omdat zij generaliseeren, juist een bitter onrecht beteekenen. Zouden tegenover onze vreedme weldoeners, die onze oprichten dank verdienen hebben.
»Allerminst is zulk een wantrouwen op zijn plaats tegenover de gemeenschap der Kwakers, wier tegenwoordige philanthropische arbeid onder ons in volle overvloed met hare trouw aan hare gezindheid en overtuiging, die zelfs onder gevangenschap gehandhaafd bleef«.

Daarna wordt met lof gewaagd van al hetgeen de Kwakers, of de »Society of Friends« voor het Deutsche volk gedaan hebben. Jammer dat het den schijn heeft of alle schuld van een jammer van het Deutsche volk alleen op Engeland rust. Dat men in Duitschland meer tot verootmoediging komt!
WINCKEL.

Officieele Berichten
Vrije Universiteit.

Men schrijft ons:
Gevraagd wordt hoe het staat met het fonds 1920.

Het antwoord hierop te geven, is niet gemakkelijk.

Men kan zeggen, het »staat nog lang niet«, van »loopen« kan dus ook niet worden gewaagd, het »skriipt«.

Wanneer men voor het bestijgen van een bergtop gebruik maakt van een »standradbaan«, gaat het bestijgen veel vlugger dan loopende. Wordt de tandradbaan waargenomen van den »beganen grond«, dan schijnt het alsof zelfs dit vervoermiddel niet tot het gewenschte doel zal voeren. Evenwel, met flinke kracht klimmende of met gebruik van een of ander vervoermiddel, bij volharding wordt toch de top bereikt. En nu kan getuigd worden dat er wordt »geklimmen«, er wordt »standrad«, er wordt »gekabeld« en er zijn er ook die met den »ossenwagen« de hoogte trachten te bereiken.

In een woord, »er wordt gewerkt«. Maar toch... maar toch... zoo van den beganen grond gezien, is de vrees niet ongegrond dat — althans op den bestemden datum — de gewenschte hoogte niet zal worden bereikt.

We vorderen wel.
Sedert de laatste circulaire verzonden werd, is er ruim f 4000 ontvangen. De f 1000 uit Afrika door Dr. Kumpf toegezeggd, worden nog verwacht.

Het Groninger Comité heeft nog geen rapport uitgebracht. Uit Zeeland komen goede berichten. »Het comité van »oud-hospitanten« schrijft: »Een circulaire is gezonden aan allen die in het Hospitaal een gastvrij onderdak hebben genomen gedurende hun studententijd, om aan hen een extra bijdrage te vragen voor het fonds 1920. Er kwamen verrassende antwoorden in van oud-studenten, op wier gaven we niet meer gerekend hadden; zoo uit Indie enz.

Maar daarentegen stellen zeer velen ons teleur. Er zijn oud-hospitanten, die met een ruim inkomen gezegend zijn, en toch niet eens op de circulaire antwoorden.
Dit was natuurlijk een verzuim.
Het comité verzoekt daarom vriendelijk om nog spoedig hun antwoord in te zenden. Adres Ds. T. J. Hagen te Nieuwe-Pekela.

Tot voorkoming van misverstand het volgende.
Bij den penningmeester zijn reeds gaven van oud-hospitanten ingekomen, en vermoedelijk zijn er nog heeren oud-studenten druk aan 't werk. Sommigen zijn geoeefde »klimmers« en loopen »voetje voor voetje«, maar komen er wel, anderen zijn reeds op den top of vergevorderd, maar genieten 200 van hun uitzicht dat zij alle »lager wonenden« vergeten.

Hoe moet dat nu?
Men houde appel nominaal.

Ieder zendt een »prentbriefkaart«. Liefst aan den penningmeester Fonds 1920. Giro No. 13.212 en meldde achter op de strook, wat nog te wachten is, en of aan Ds. Hagen kennis moet worden gegeven.

Op men schrijve, beter nog, zende geld aan Ds. T. J. Hagen te N-Pekela.
Wanneer nu vóór 30 September deze »trangeluatie« of te wel driehoeksmeting kon afloopen is het mogelijk juist aan te geven, op welke hoogte het fonds 1920 staat, knijpt of loopt.

N.B. Indie werkt ook mede. Daarvoor kan het Kerkblad worden geraadpleegd.

Kerknieuws.
Gereformeerde Kerken.

BERGEPEN: Andel (N.Br.), E. J. van Voorst, te Numansdorp. — Jlist, P. Heekman, te Gorredijk. — Delft, H. S. Bouma, te Leewarden en A. Hoeneveld, te Nijkerk. — Duesburg, J. B. Jansen, te Zeehuizen (Z.H.). — Wolweg, J. van der Meulen, te Schoonoord. — Hardenberg, J. Petersen, te Anjum. — IJdenhuizen, A. D. C. Kok, te Warfium. — Breukelen, Prof. Dr. S. O. Los, te Voorburg. — Putterhoeck, B. Meijer, te IJerseke. — Bunschoten en Spakenburg (A), M. de Bruijn, te Nieuwendijk. — Oudega (W), J. M. de Jong, te Duurswoude. — Uithuizen, B. A. Knoppers, te Almelo. — Furmerend, W. E. v. Duijn, te Bleiswijk. — Arnhem, R. E. van Arkel, te Soest.

AANGENOMEN: Metslawier-Niawier, E. Beukema, te Drachtster Compagnie. — Velsen, J. D. Boerkoel, cand. te Haarlem.

BEDAANKT: Siewwijk, Kruijningen, Zuidwold (Dr.), en Hollum (Ameland), J. D. Boerkoel, cand. te Haarlem. — Huisum, Dr. S. P. Dee, te Dwingelo. — Scheveningen, J. Waterink, te Zutphen. — Koudkerk, D. J. Couvée, te Ridderkerk. — Overschie, J. J. Berends, te Maastland.

Renkum, Zondag j.l. was voor de Kerk van Renkum ca. een droeve dag. Na een verblijf in haar midden van 7 jaar, nam haar gezichte en bemind berder en leeraar, Dr. G. v. d. Zanden in de middaggodsdienstoefening met een boeiende en ernstige predicatie over Openb. 2: 25 afscheid van haar.
Een groote schare, ook van elders opgekomen, vulde het kerkgebouw. Na het einde der predicatie richtte Z.Erw. sich achteloosvolgens tot den Kerkeraad, den Consulent, Ds. J. H. Koers van Oosterbeek en de overige aanwezige predikanten, de Catechisanten, de Jongelings- en Jongedochtersvereeniging, de Chr. Ouderling en ten slotte tot de Gemeente. Daarna werd Z.Erw. toegesproken door een Br. Ouderling namens Kerkeraad en Gemeente, door den Consulent, mede namens de Classe, en den